

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci **žalobcu: R. a t. S.**, so sídlom M. X., B., (právny predchodca S. r.) v zastúpení P. & p., spol. s r.o., B. 4, B., proti **žalovanému: Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. **RL/17/2009 zo dňa 19. mája 2009**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku **Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S 141/2009-48, zo dňa 19. apríla 2011**, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S 141/2009-48, zo dňa 19. apríla 2011 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. RL/17/2009 zo dňa 19. mája 2009 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 768,28 € na účet jeho právneho zástupcu P. & p., spol. s r.o., B. X, B., v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 19.4.2011 č. k. 3S 141/2009-48 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. RL/17/2009 zo dňa 19.5.2009, ktorým žalovaný uložil žalobcovi podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000

Z. z. o telekomunikáciách (ďalej len „zák. č. 308/2000 Z. z.“) sankciu – upozornenie na porušenie zákona za porušenie povinnosti ustanovenej v ust. § 16 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 21.11.2008 o cca 12:30 hod., odvysielal program „Z.“, v ktorom došlo k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa v danej veci stotožnil s názorom žalovaného správneho orgánu uvedenom v preskúvanom rozhodnutí, v zmysle ktorého žalovaný správne vyhodnotil predmetnú reláciu žalobcu ako reláciu, ktorá nespĺňa požiadavky nestrannosti, zahŕňajúcej aj povinnosť poskytnúť vyváženosť odvysielanej relácie. Taktiež podľa názoru krajského súdu žalobca nezabezpečil pre poslucháča nestrannosť predmetného vysielania a redaktor si riadnym spôsobom nesplnil túto povinnosť.

Z obsahu administratívneho spisu krajský súd zistil, že žalobca dňa 21.11.2008 o cca 12,30 hod. na vysielacom okruhu R. S. v programe „Z.“ odvysielal diskusiu o aktuálnych témach, týkajúcich sa stretnutia premiérov Slovenskej republiky a Maďarskej republiky, policajného zásahu na futbalovom zápase Slovan – Dunajská Streda, novely trestného zákona a učebníc pre školy s vyučovacím jazykom maďarským. Ďalej zistil, že žalovaný oznámil žalobcovi začatie správneho konania vo veci možného porušenia ust. § 16 písm. b) zák. č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s odvysielaním programu „Z.“, v ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti; žalovaný v pozvánke na ústne pojednávanie ako aj v odpovedi na ospravedlnenie neúčasti a žiadosť o odročenie ústneho pojednávania zaslal žalobcovi prepis skutkového stavu k správne konaniu a záznam vysielania programu; žalovaný rozhodnutím zo dňa 19.5.2009 č. RL/17/2009 podľa § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. žalobcovi uložil sankciu – upozornenie na porušenie zákona z dôvodu, že žalobca odvysielaním predmetného programu porušil povinnosť ustanovenú v § 16 písm. b) zák. č. 308/2000 Z. z.; v odôvodnení rozhodnutia žalovaný uviedol, že v predmetnom programe boli hosťami traja politický komentátori, resp. novinári a to zástupkyňa šéfredaktora denníka Új Szó, publicista denníka Pravda, komentátor denníka Sme, ktorí zaujímali svoje stanovisko k uvedeným udalostiam a prítomní komentátori v uvedenej relácii prezentovali svoje názory a hodnotiace komentáre, ktoré boli predmetom vysielania relácie „Z.“; ďalej žalovaný skonštatoval, že politicko-publicistický program „Z.“ vysielaný dňa 21.11.2008 nespĺňal požiadavku nestrannosti, ktorá zahŕňa aj povinnosť poskytnúť priestor pre vyjadrenie sa druhej strany alebo zaujať stanovisko zo strany redaktora; podľa názoru žalovaného prezentáciou jednostranných

informácií bolo divákovi znemožnené, aby si mohol pod vplyvom prezentácie viacerých názorových uhlov pohľadu vytvoriť vlastný objektivizovaný názor na danú problematiku.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu posudzoval v intenciách § 16 písm. a), b) v spojení s § 64 ods. 1, 3 zákona č. 308/2000 Z. z.. Žalobné námietky žalobcu týkajúce sa porušenia ust. § 3 ods. 2, § 33 ods. 2 a § 46 správneho poriadku postupom žalovaného, keď žalovaný počas správneho konania žalobcovi neposkytol informáciu o tom, ktoré časti relácie považoval za problematické, ako aj že predmet správneho konania nešpecifikoval, vyhodnotil ako neopodstatnené.

Taktiež krajský súd nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia, keď žalovaný dospel k záveru, že žalobca nezabezpečil dostatočnú objektivnosť a nestrannosť dotknutého programu. Poukázal na to, že povinnosťou žalobcu je v súlade s ust. § 16 písm. b) zák. č. 308/2000 Z. z. zabezpečiť objektivitu a nestrannosť programov ako takých. Stotožnil sa s právnym záverom žalovaného uvedenom v odôvodnení rozhodnutia, v zmysle ktorého redaktor nevynaložil dostatočné úsilie na vytvorenie názorovej oponentúry voči redaktorom, ktorí sa zúčastnili odvysielaného programu „Z.“. Mal za to, že z rozhodnutia žalovaného vyplýva, že v upozornení na porušenie povinností žalobcu stanovil jasné pravidlá pre riešenie tohto typu programu s poukazom na odôvodnenie rozhodnutia. Aj podľa názoru krajského súdu v danom prípade boli splnené podmienky k vyvodu zodpovednosti žalobcu formou uloženia sankcie v zmysle ust. § 64 ods. 1 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z. - upozornenie na porušenie zákona. Taktiež uloženú sankciu považoval za primeranú a súladnú so zákonom.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v konaní.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň žiadal náhradu trov konania vrátane odvolacieho konania v sume 223,09 € s DPH.

Žalobca v dôvodoch odvolania vytýkal krajskému súdu, že konanie zaťažil inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a súčasne namietal, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Považoval vymedzenie skutkovej vety vo výroku napadnutého správneho rozhodnutia za nedostatočné a zmätočné, keďže neobsahuje ani vymedzenie

vysielacieho okruhu, na ktorom malo dôjsť k odvysielaniu predmetného programu, ani identifikáciu konania, ktorým malo dôjsť k správne deliktu nezabezpečenia objektívnosti a nestrannosti. Poukázal na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 3Sžo 200/2010, 2Sž 7/2010), podľa ktorých neúplné vymedzenie skutkovej vety vo výroku je nedostatočné. Namietal, že krajský súd s námietkami nezrozumiteľnosti a zmätočnosti, ktoré najvyšší súd považuje za relevantné, sa nijako nevysporiadal a preto zdôvodnenie napadnutého rozsudku je rozporné s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., s poukazom na to, že krajský súd sa nevyjadril k viacerým podstatným skutočnostiam namietaných žalobcom. Za inú vadu konania považoval procesnú vadu, ktorej základom je porušenie ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní a dôsledkom vecná nesprávnosť rozhodnutia, dôvodiac, že o takúto vadu ide tiež v prípade, ak je výsledkom konania súdu vydanie nepreskúmateľného rozhodnutia.

Žalobca tvrdil, že vytvoril dostatočné podmienky pre zachovanie objektivity a nestrannosti tým, že do relácie venovanej viacerým aktuálnym spoločenským témam pozval zástupcov dvoch najčítanejších mienkotvorných denníkov (SME a Pravda) a jedného najčítanejšieho denníka vydávaného v Slovenskej republike v maďarskom jazyku, vyslovil názor, že i keď je v zmysle ust. § 16 písm. b) zák. č. 308/2000 Z. z. povinný zabezpečiť objektivitu a nestrannosť programov ako takých, nie však všetkých jednotlivých vyjadrení, ktoré v týchto programoch odznejú. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na dôvodovú správu k zák. č. 308/2000 Z. z.. Ďalej uviedol, že charakter piatkových vydaní programu „Z.“ je špecifický tým, že neslúži ako aréna pre konfrontáciu protichodných verejno-politických perspektív, ale ponúka reflexiu idúcu nad rámec bežných názorových vrstvení, vyslovil názor, že nie je možné dosiahnuť vyváženosť v tom zmysle, že jeden komentátor sa vyjadrí inak ako druhý, keď často nie je možné vzhľadom na diametrálne odlišné a špecifické témy ponúknuť protichodný názor. Dôvodil, že počas relácie moderátor poskytol možnosť vyjadriť sa všetkým zúčastneným hosťom, na prípadné „odbočenia od témy“ vždy prítomných upozornil a primerane vyvažoval reakcie jednotlivých hostí, ktoré námietky však krajský súd nezohľadnil a namiesto toho skonštatoval, že úsilie moderátora sa mu nejavilo „dostatočné“. Vytýkal krajskému súdu, keď žiadnym spôsobom nezohľadnil, že nie je v dispozičných možnostiach žalobcu zabezpečiť, aby protichodné názory zazneli za každých okolností a to merateľne s určitými kvantifikovateľnými ukazovateľmi, považujúc takýto výkon kontroly za svojvoľný a jeho prípadné potvrdenie súdom zbavuje žalobcu akejkoľvek právnej istoty vo vzťahu k obsahu jeho zákonných povinností. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

sp. zn. 3Sžo 200/2010, ktoré sa týka obdobnej situácie. Záverom uviedol, že názory na aktuálne spoločnosťou rezonujúce témy ponúknuté poslucháčom v dotknutej relácii a vyjadrenia moderátora boli so zreteľom na špecifické „piatkové“ obsadenie relácie hosťami a odvysielané témy vyznačujúce sa len marginálnym politickým pozadím dostatočne objektívne a nestranné a preto týmto postupom neporušil ust. § 16 písm. b) zák. č. 308/2000 Z. z..

Žalobca taktiež namietal spôsob rozhodnutia súdu o trovách konania, zastávajúc názor, že výrok o zamietnutí žaloby je vecne nesprávny a preto mu mala byť priznaná náhrada trov konania v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. vo výške 495,41 € s DPH.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril. Navrhoval napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny potvrdiť.

V dôvodoch vyjadrenia poukázal na to, že žalobca v žalobe nenamietal nezrozumiteľnosť a zmätočnosť výroku napadnutého správneho rozhodnutia, keď túto námietku vzniesol až vo svojom podaní na krajský súd zo dňa 11.3.2011. Uviedol, že nie je možné na túto námietku prihliadať, keďže uvedený žalobný dôvod bol vznesený až po uplynutí lehoty v zmysle ust. § 250b O.s.p. v spojení s ust. § 250h ods. 1 O.s.p.. Vyslovil názor, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, pretože vo výrokovej časti je vymedzený čas spáchania správneho deliktu, spôsob spáchania správneho deliktu a správny delikt. Mal za to, že takto identifikovaný skutok nie je zameniteľný s iným, nakoľko v danom čase a dni žalobca odvysielal iba jeden program „Z.“ a z výroku je teda zrejmé, akým skutkom došlo k porušeniu zákona, na ktorej skutočnosti nemení ani to, že vo výroku nie je špecifikovaný okruh, keďže žalobca odvysielal v daný deň a hodinu v rámci všetkých svojich programových okruhov iba jeden program „Z.“. Ďalej vyslovil názor, že výrok rozhodnutia, ktorý identifikuje skutok spôsobom, ktorý vylučuje jeho zameniteľnosť s iným skutkom, teda v plnom rozsahu zodpovedá požiadavkám zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a zákona č. 99/1963 Zb. a takéto znenie výroku rozhodnutia nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia. Na podporu svojho tvrdenia žalovaný poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sž 9/2010, 8Sžo 112/2010, 6Sžo 112/2010. Ďalej tvrdil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa obdobnou námietkou o nedostatočnej identifikácii skutku vo výroku rozhodnutia zaoberal aj v ďalších konaniach, pričom znenie výrokov bolo v zásade rovnaké (čas spáchania správneho deliktu, spôsob – odvysielanie programu, správny

delikt – znenie príslušnej zákonnej povinnosti), pričom v rozsudkoch sp. zn. 2Sž 4/2009, 8Sž 4/2010, 4Sž 2/2010, 5Sž 8/2010, 8Sž 8/2010, 5Sž 17/2010 predmetnú námietku odmietol ako neopodstatnenú. Žalovaný taktiež nesúhlasil s názorom žalobcu, že objektívnosť a nestrannosť daného typu programu je možné a dostačujúce zabezpečiť iba „správnym“ výberom hostí, ale naopak je presvedčený, že žalobca je povinný zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť aj počas samotného priebehu programu a takúto funkciu môže v takýchto prípadoch plniť moderátor programu. Ďalej uviedol, že pojmy objektívnosť, nestrannosť, názory a hodnotiace komentáre nie sú v zák. č. 308/2000 Z. z. ani v súvisiacich normatívnych právnych aktoch bližšie špecifikované alebo definované a teda spadajú do kategórie neurčitých pojmov, pre ktoré platí zásada, že je vo výlučnej kompetencii správneho orgánu v procese aplikácie práva, aby vymedzil ich obsah, s poukazom na to, že jedným zo zásadných faktorov pri posudzovaní objektívnosti a nestrannosti programov je vyváženosť informácií, ktoré recipient dostane a proti názory dotknutých subjektov musia byť sprostredkované v primeranom rozsahu, z ktorého dôvodu správny orgán skúma každý spravodajský a politicko-publicistický program samostatne a posudzuje ich súlad s povinnosťou v zmysle ust. § 16 písm. b) zák. č. 308/2000 Z. z., t.j. z hľadiska objektívnosti a vyváženosti informácií, ktoré recipient v skutočnosti dostal. Zastával názor, že v napadnutom správnom rozhodnutí podrobne a náležite zdôvodnil svoju správnu úvahu, na základe ktorej dospel k záveru, že žalobca prostredníctvom moderátora programu nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť programu. Taktiež poukázal na to, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uvádzané žalobcom, sa týka síce obdobného typu programu, avšak skutkový stav bol v danom prípade výrazne odlišný (iný hostia, iné témy, iné vyjadrenia). Zdôraznil záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovaný v citovanom rozhodnutí o úlohe moderátora, v zmysle ktorého moderátor by mal konfrontovať jednotlivé tvrdenia hostí vyznievajúce kriticky s názormi a argumentmi strany druhej. Záverom žalovaný uviedol, že vyjadrenia odvysielané v predmetnom programe jednoznačne obsahovali tak kritiku osobného charakteru, ako aj subjektívne vyjadrenia hodnotiace jednotlivé rozhodnutia predstaviteľov vtedajšej vlády na základe politického aspektu (nie vecného) a v takom prípade podľa jeho názoru bolo potrebné zabezpečiť primeranú názorovú oponentúru, keďže v opačnom prípade nie je možné konštatovať objektívnosť a nestrannosť politicko-publicistického programu. Vyslovil názor, že v dostatočnej miere zistil skutkový stav, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v ust. § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne

a dostatočne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím mu bola uložená sankcia za porušenie zákona o vysielaní a retransmisii, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. uložil žalobcovi sankciu – upozornenie na porušenie zákona za porušenie povinnosti ustanovenej v ust. § 16 písm. b) zák. č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 21.11.2008 o cca 12:30 hod. odvysielal program „Z.“, v ktorom došlo k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, zistil, že žalovaný listom zo dňa 13.2.2009 žalobcovi oznámil začatie správneho konania č. 33-PgO/O-623/2009 vo veci možného porušenia § 16 písm. b) zák. č. 308/200 Z. z. v súvislosti s tým, že dňa 21.11.2008 o cca 12:30 hod. odvysielal program „Z.“, v ktorom mohlo dôjsť k nezabezpečeniu

objektívnosti a nestrannosti, s výzvou na vyjadrenie a s poučením o právach účastníka konania. Listom zo dňa 11.5.2009 žalovaný oznámil žalobcovi, že v súvislosti správnych konaní č. 33-PgO/O-623/2009 a č. 48-PgO/O-904/2009 vedených proti Slovenskému rozhlasu nariadil ústne pojednávanie dňa 19.5.2009 o 10.00 hod., žiadajúc, aby sa na nariadenom ústnom pojednávaní vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v uvedených správnych konaniach, ktorými sú prepis/popis skutkového stavu k predmetnému správne konaniu a záznam vysielania programu a súčasne v prílohe zaslal žalobcovi prepis/popis skutkového stavu k právne konaniu č. 33-PgO/O-623/2009 a kópie záznamov vysielania programu „Z.“ zo dňa 10.10.2008, cca 12.30 hod. a zo dňa 21.11.2008 o cca 12.30 hod.. Zástupca účastníka konania na ústnom pojednávaní dňa 19.5.2009 o 10.00 hod. k správne konaniu č. 33-PgO/O-623/2009 zo dňa 10.2.2009 a č. 48-PgO/O-904/2009 zo dňa 24.2.2009 zápisnične uviedol, že za príklad nevyváženosti a nestrannosti bolo v predmetných SK poukázané na malé časti jednotlivých programov, z hľadiska kontextu celého programu boli tieto programy vyvážené a nestranné; ide o program, ktorý sa vysielala naživo, sú pozývaní hostia z celého spektra a nie „jednofarební“; skladbou hostí sa ÚK usiluje o zabezpečenie rôznorodosti názorov, ktoré odzneli v programe; avšak nie je možné predvídať, ako dopadne konkrétna diskusia, moderátor má schválené témy, o ktorých sa bude diskutovať; pripravuje sa na tieto témy po odbornej stránke; v predmetnom programe sa strieda viac moderátorov, aby bola zabezpečená rôznorodosť; moderátor nie je v programe na to, aby prezentoval svoje názory, moderátor je v programe na moderovanie; jeho úloha je obmedzená na sledovanie obsahu programu a opravovať prípadné nepresnosti hostí; veľká časť relácie sa venovala tomu, aký je dôležitý dialóg medzi slovenskou vládou a maďarskou vládou; takáto informácia prispieva k informovanosti poslucháčov; spravodajské informácie, ktoré počas týždňa zaznejú, dostane poslucháč v predmetnom programe v súvislostiach a v kontexte. Žalovaný v správne konaní č. 33-PgO/O-623/2009 vydal dňa 19.5.2009 rozhodnutie číslo RL/17/2009, ktoré je predmetom prieskumu súdom. Súčasne sa odvolací súd oboznámil so slovným prepisom relácie a záznamom vysielania programu „Z.“.

Podľa ust. § 16 písm. a), b) zák. č. 308/2000 Z. z. vysielateľ je povinný zabezpečiť všestrannosť informácií a názorovú pluralitu v rámci vysielanej programovej služby, zabezpečiť objektívnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov; názory a hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru.

Podľa ust. § 64 ods. 1 písm. a) zák. č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona,

Podľa ust. § 71 ods. 1 zák. č. 308/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov – správny poriadok).

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydat' orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolačí súd v preskúmanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci náležite nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nie je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, **či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj**

s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo a následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu bolo v konaní zistiť skutočný stav a pri tom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy bolo potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok).

Podľa názoru najvyššieho súdu takýto záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností. U priestupkoch je obdobná právna úprava, keď výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania a pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to nielen z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci

rozhodnutej, ale taktiež pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, ako aj pre správne určenie sankcie a jej výšky. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel' dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok možno považovať za zrozumiteľné a môže byť vynúiteľné exekúciou.

Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky a to s požiadavkami čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, v zmysle ktorého pri „akomkoľvek trestnom obvinení“, je potrebné poskytnúť záruku tomu, kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá Dohovor stabilne i judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Zo znenia výroku napadnutého rozhodnutia nevyplýva opis skutku, ktorým sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti ustanovenej v § 16 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z., za ktoré porušenie mu Rada uložila pokutu, keď vo výroku rozhodnutia len konštatuje, že porušenia právnej povinnosti sa dopustil tým, že v určený deň a hodinu odvysielal program „Z.“, v ktorom došlo k nezabezpečeniu objektívnosti a nestrannosti. **Skutok, ktorým žalobca nezabezpečil objektívnosť a nestrannosť, vo výroku preskúvaných rozhodnutí absentuje.**

Uvedená skutočnosť v zmysle posudzovaných hľadísk uvedených vyššie spôsobuje nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúce za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že pokiaľ aj Rada v preskúvanom rozhodnutí v odôvodnení podrobne opísala priebeh deja, ktorým sa mal žalobca dopustiť porušenia § 16 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. a konštatovala dôvody, pre ktoré mala za to, že žalobca sa uvedenými časťami programu porušenia právnej povinnosti dopustil, opis skutku porušenia právnej povinnosti v odôvodnení rozhodnutia nemôže zhojiť jeho absenciu vo výroku rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd v zmysle realizácie plnej jurisdikcie prihliadol na pochybenie Rady, napriek tomu, že žalobca takúto námietku nevzniesol v žalobe.

Odvolací súd zistil, že v obdobnej veci už rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3Sžo 200/2010 zo dňa 8. októbra 2010, ktorým zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/126/2009-52 zo dňa 27. mája 2010 tak, že rozhodnutie žalovaného č. RL/18/2009 zo dňa 19. mája 2009 podľa § 250j ods. 2 písm. a), d) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 250ja ods. 7 O.s.p. poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo 200/2010 zo dňa 8. októbra 2010, ktorého text uvádza nasledovne:

„Právo na slobodu prejavu obsiahnuté v článku 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať a prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Úloha moderátora je v predmetnom programe nepochybne dôležitá pri usmerňovaní samotného priebehu diskusie a v prípade potreby je jeho úlohou upozorniť diskutujúcich na neprítomnosť diskusiou dotknutej osoby a jej nemožnosť brániť sa. Rovnako by mal konfrontovať jednotlivé tvrdenia hostí vyznievajúce kriticky s názormi a argumentmi strany druhej. Z obsahu stavu vecí, tak ako to vyplýva zo zvukového záznamu programu je podľa názoru senátu odvolacieho súdu evidentné, že moderátor v posudzovanom programe uvedené pravidlá rešpektoval a zvoleným spôsobom usmerňovania relácie nepochybil. Pokiaľ sa aj

hostia pozvaní do relácie vyjadrovali kriticky, neznamená to, že táto kritika nebola konštruktívna a objektívna. Skutočnosť, že program obsahuje aj kritické názory neznamená, že by bola recipientovi upretá možnosť vytvoriť si vlastný úsudok o diskutovanej téme.

Súd ešte dodáva, že sa stotožnil s názorom oboch účastníkov konania, že nie je možné predvídať, akým spôsobom budú jednotlivé osobnosti reagovať na diskutované témy, preto by Rada ako správny orgán mala vo výroku rozhodnutia presne opísať skutok, ktorým vysielateľ porušil zákonom stanovenú povinnosť a v rozhodnutí náležite odôvodniť, či prišlo k porušeniu povinnosti zabezpečiť objektivitu alebo nestrannosť resp. aj objektivitu aj nestrannosť politicko-publicistického programu.

Na základe uvedených skutočností a citovaných ustanovení zákona Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/126/09-52 zo dňa 27. mája 2010 a rozhodnutie žalovaného č. RL/18/2009 zo dňa 19.05.2009 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/, d/ O.s.p. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci ako aj z dôvodu nepreskúmateľnosti a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Správne orgány sú viazané právnym názorom súdu (§ 250j ods. 6 O.s.p.).“

Senát odvolacieho súdu ďalej poukazuje na to, že predmetom súdneho prieskumu vo veci rozhodovanej najvyšším súdom v konaní sp. zn. 3Sžo 200/2010 bolo rozhodnutie žalovaného vydané v správnom konaní vedenom proti žalobcovi pod č. 48-PgO/O-904/2009. Z administratívneho spisu v danej veci vyplýva, že uvedené správne konanie voči žalobcovi bolo vedené Radou súbežne s predmetným správny konaním (33-PgO/O-623/2009), ktorá skutočnosť je zrejmá z pozvánky na ústne pojednávanie ako aj zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 19.5.2009. Zo skutkových zistení teda vyplýva, že žalobca sa dopustil dvoch správnych deliktov, ktoré boli predmetom samostatných správnych konaní a za ktoré im Rada uložila samostatné sankcie, pričom z charakteru skutkov vyplýva, že žalobca sa mal skutkami dopustiť rovnakého porušenia právnej povinnosti v zmysle § 16 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z. odovysielaním rovnakej relácie „Z.“ avšak v iný deň (v správnom konaní 33-PgO/O-623/2009 dňa 21.11.2008 o cca 12.30 hod. a v správnom konaní č. 48-PgO/O-904/2009 dňa 10.10.2008 o cca 12.30 hod.), Rada v oboch uvedených správnych konaniach vydala rozhodnutie dňa 19. mája 2009.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov, neupravujú postup správnych orgánov pri sankcionovaní za spáchanie viacerých deliktov. Pri spáchaní viacerých správnych deliktov

(jednočinný súbeh, viacčinný súbeh, pokračujúci delikt) pri nedostatku špeciálnej úpravy je preto taktiež potrebné pri právnom postihu týchto deliktov ukladaním sankcií postupovať „*analogiae legis*“ podľa predpisov trestnoprávnej úpravy, ktorej podstata spočíva v ukladaní len jedného trestu.

Uvedený záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 3 Sžn 68/2004, 3Sž 85/2007, 8Sžo 28/2007, 8Sžo 147/2008), ktorá je jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný správny orgán v uvedených veciach sa uvedenými zásadami pri rozhodovaní a ukladaní sankcií za správne delikty žalobcu neriadil.

V tejto súvislosti najvyšší súd súčasne poukazuje na to, že súd k nezákonnosti spočívajúcej v tom, že správny orgán „*uno actu*“ uložil totožnému subjektu dve pokuty za dva správne delikty, hoci podľa vyššie uvedených zásad mal uložiť len jednu pokutu, prihliadne v súlade s dispozičnou zásadou žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 1) len na námietku žalobcu. Žalobca však v tomto smere výslovnú námietku proti rozhodnutiam Rady nevzniesol a preto najvyšší súd sa týmito úvahami zaoberal len s ohľadom na prípadný ďalší postup správneho orgánu po vrátení veci na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu podľa § 250j ods. 2, písm. a), d) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a s § 246c ods. 1. Žalobcovi priznal náhradu trov konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia a súdneho poplatku za žalobu, pretože bol v konaní úspešný. Trovy právneho zastúpenia priznal žalobcovi za 2 úkony právnej pomoci – prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby po 115,90 €, režijný paušál za úkon po 6,95 € za 2 úkony právnej pomoci – vyjadrenie žalobcu vo veci samej zo dňa 11.3.2011, podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu po 123,50 € a režijný paušál za úkon po 7,41 €, účasť na vyhlásení

rozsudku krajského súdu 30,88 € a paušál 7,41 €, a účasť na vyhlásení rozsudku najvyššieho súdu 31,79 € a paušál 7,63 € podľa § 14 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov + 20% DPH, teda trovy právneho zastúpenia v celosti 702,28 €. Trovy konania žalobcu v celosti činia vo výške 768,28 € (702,28 + 66 - súdny poplatok).

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 25. apríla 2012

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth